

for at Forbryderne og alle de, som overværede Handlingen, kunde, om jeg saa maa sige, faae en Jølelse af Statens Almagt til at fuldføre Executionen paa en værdig og sømmelig Maade. Derjom der havde været Militær tilstede eller, jeg vil blot sige, tilstrækkelig Politit tilstede ved Henrettelsen paa Holland, vilde man ikke have været udsat for det Tilfælde, som kunde være sket, nemlig at Forbryderen, hvis han havde været en suar-raadig Mand, under den almindelig Forvirring let kunde have bemægtiget sig Skarpretterens Dyr og maaste gjort adskillige Ulykker, inden man fik taget Livet af ham. Det vil ikke kunne ske, naar der er Militær tilstede, idet ifaafald Statsmagten jo vil være repræsenteret paa en saa høfelig Maade, at Forbryderen ikke falder paa, at der kan være Tanke om, at han vil kunne undgaa Straffen. Derjom vi ikke havde haft dette Lovforslag liggende saa længe, saaledes at Minderet om Begivenhederne ved den sidste Henrettelse paa Holland saa at sige var svundet noget, antager jeg, at Modstanden mod Udvalgets Indstilling vilde have været mindre, end den nu er, men jeg tror, at Enhver, som vil tilbagekalde i Erindringen den Jølelse, som bemægtigede sig hele Folket, kan jeg sige, i Anledning af de skandaløse Dptrin, som der fandt Sted — Enhver, der ret sætter sig tilbage i Erindringen herom, vil faae en levende Jølelse af, at slige Scener ikke bør kunne gjentages, og det vil ikke kunne ske, ifald Udvalgets Indstilling vedtages. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa anbefale Udvalgsflertallets Indstilling.

A. Gold: Naar jeg idag agter at stemme mod Mindretallets Indstilling, er det vistnok af en anden Hovedgrund end de fleste Medlemmer, idet jeg frygter meget stærkt for, at derjom det skulde blive vedtaget, at Henrettelse skulde finde Sted i et indelukket Rum, da vil Afstanden være for lang, inden den Tid nærmer sig, da vi kunne faae Dødsstraffen afføstet, og da jeg tror og har den faste Overbevisning, at den offentlige Henrettelse, hvor saa mange Mennesker kunne komme til at betragte dette uhyggelige Skuespil, er et væsentligt Middel til Paavirkning af Menneskehjertet hen imod Dødsstraffens Afstøffelse, vilde det være ulloft for mig, som saa stærkt sympathiserer med denne Tanke, at stemme for, at Henrettelsen skulde finde Sted i et indelukket Rum. Jeg tror nemlig, at det gaar med Overværelse af en Henrettelse, som det gik i gamle Dage, naar man meget stærkt besatte sig med barbariske Ting. Jo mere Blod et Skuespil medførte, desto mere

Indtryk gjorde det paa dem, som overværede det. Blodtørstige Mænd og Kvinder kunde føle sig tilfredsstillende derved, men de, som nu ikke vare slet saa blodtørstige, bleve afstrækkede derved, og jeg tillader mig at tro, at ligesom det i gamle Dage var den Paavirkning, der gjorde sig gjældende hos de Tilstedeværende, der reiste en stærkere og stærkere Bevægelse mod, at det skulde tillades, at man f. Ex. kastede Mennesker for vilde Dyr, eller mod det, som man bruger i Spanien, Tyrefampe, Tyrefegtninger, som jo nu er at betragte som en almindelig Sport, saaledes ville, efterhaanden som Oplysning, Dannelse og Civilisation — for ikke at sige Kristendommen — gaar fremad, disse Skuespil have den stik modsatte Virkning, idet der vil reise sig en Bevægelse mod dem, fordi de ere altsfor anstødelige mod Hjertets ædlere Jølelser. Derfor ønsker og haaber jeg, at Thinget idag vil vedtage, at saa længe vi i det Hele taget benyttede Dødsstraffen, den saa maa fuldbyrdes offentlig, saaledes at saa Mange som muligt kunne komme til at se dette herlige Skuespil, som der jo for Tiden synes at være saa stor Trang til, efterjom der er saa stærk Tilstrømning. Det er et meget stort Spørgsmaal, om Indtrykket af den uheldige Henrettelse, der fandt Sted paa Holland, som virkede saa smerteligt paa Folk, ikke alene paa dem, som vare tilstede, men ogsaa paa dem, som ikke vare tilstede, virkelig var en Følge af disse 3 uheldige Hug eller af hele den Scene, der fremstillede der for Publikum. Vi have et ganske mærkværdigt Tilfælde, som idag er blevet omtalt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), der, forsaavidt jeg forstod ham, udtalte, at det næsten skulde betragtes som en Straf, naar Sognefogederne eller andre Politimyndigheder skulde tvinges til at være tilstede. Der er for mig ingen Tvivl om, at det virkelig bliver en Straf, de derved uaflydig komme til at lide, og jeg vilde ønske, at Flertallet havde indsat i det, de ønskede fremmet, at alle Høiesteretsassessorerne skulde være tilstede, at de, der havde dømt Bedkommende, skulde være tilstede ved Henrettelsen. Jeg er vis paa, at det i samme Forstand, som det ærede Medlem fra Viborg har udtalt, vilde være en Straf for dem, som de virkelig ikke fortjente. Det er for mig et stort Spørgsmaal, hvem der ved Henrettelsen lider mest, den, der skal miste Livet, eller de, der se derpaa. Historien vidner om, at der findes Militære og navnlig Generaler, som med en vis Koldblodighed kunne se de blodigste Slag, hvor Mennesker omkomme i Tusindvis, men ved andre Leiligheder er deres Nervesystem saaledes indrettet,